

ta süia majasse juhtunud. — Hans olnud kaval küllalt oma vastamisega, et tema ei teada muud, kui leidnud teda õdsel oma jaluotsa kõrvalt.

Hansu süda tüksunud sees, kenat ilusat ja alandliku neiut nähes. Tema võtnud nõuaks, seda lugu, kuidas see ilus neiukenema katusse alla juhtunud, mitte kellegile rääkida, vaid soovinud teda, kui ta oma kodu ja kohta enam ei tea, võida ta süia teenistusse jääda, millega neiu väga rahul olnud ja varsti teiste hulgas tööd tegi.

Kuud, nädalad ja päevad läinud mööda. Neiu olnud üks viir ja usin tödtegiija. Hans olnud väga temaga rahul. — Et neiu üks viir ja tödtegiija inimene ja pealegi veel ilus oli, ei olnud mitte ime, et Hans teda päew päewalt ikka enam ja enam armastama hakkas; see oli ka päris tõsine armastus. Üks asi aga waeras tema südant! neiu tegi küll kõiksugu naljad teiste tüdrukute ja poisstega ligi, aga ta ei — naernud. Hans kraapis kõik tarkused ja head nõuud kõrwa tagast wälja,

tüdruku käest otsust saada, mispärast ta mitte ei naera, aga kõik ilma asjata. — On ikka wist üks „kurjast“ kiusatud wale inimene, oli alati tema mõte.

Päew päewalt kaswis aga wastastiku armastus ikka suuremaks, kuni wiimaks altari ees õpetaja neid paari pani.

Kastad läksiwad mööda, ja meie tuttam abielurahwas elas väga õnnelikult. Sumal oli neid ka kolme lapsega õnnistanud, kaks poega ja üks tütar. Selle aja sees ei ole Hansu naene veel mitte naernud. Ometegi olla tema ühel päewal kolm korda naernud, mida allpool jutustama saame.

Ühel ilusal Pehe-kuu pühapäewa hommikul sõitnud nemad kirikusse, nii kui nad ikka ristiniimese kombel oliwad teinud. Kirikusse, parajate jutluse lõpetuse ajal, kui õpetaja „Amen“ ütelnud, naernud naene esimest korda, mida Hans väga imeks pannud. Kodu minnes poole tee peal naernud naene teist korda. Hans teinud, et ta sest midagi ei ole teadnud. Parajate, kui õue wärawa ette jõuudnud,